

авторитетъ. Ето защо намъ бѣше присърдце да дойдемъ да му поднесемъ лично нашитѣ почитания и да помолимъ и него да съдѣйствува и той съ помощта на авторитетното си слово и на своето безспорно влияние въ държавнитѣ работи за подобрене участвата на нашия народъ. — „Азъ нѣма, отговори той, да скрия отъ Васъ, че симпатиитѣ ми къмъ вашия народъ, слѣдъ полученитѣ въ западна Европа новини за извършенитѣ свирѣпства, сж голѣми. Тѣзи новини ме възмутиха до нѣмай-къдѣ, както нѣмамъ съмнѣние, се възмутили и цѣлия образованъ свѣтъ; но въ политиката, както знаете, симпатиитѣ често могат да не хармониратъ за жалость съ интереситѣ на държавитѣ. Азъ съмъ за мира, азъ мисля, че Европа трѣба да си почине слѣдъ послѣднитѣ ѝ голѣми сътресения прѣзъ французско-нѣмската война, а избухналитѣ прѣзъ това послѣднѣо врѣме движения въ Балканския полуостровъ страхъ ме е да не дойдатъ да нарушатъ общия миръ, отъ който Европа има толкозъ голѣма нужда, а за Франция той е първото необходимо условие, за да може тя да дойде на себе си и да се подигне отново, защото, далечъ отъ мене всѣкакъвъ народенъ егоизъмъ, но безъ Франция Европа куца. Това като казвамъ, недѣйте, моля, мисли, че азъ одобрявамъ турското управление у васъ и турскитѣ свирѣпства, или че съмъ противъ каквито и да сж миролюбиви мѣрки за подобрене участвата на вашия народъ, както и на другитѣ още християнски народонаселения въ турската империя. Никакъ не, но кажете ми, моля, какво именно желаете, какво искате вие отъ Европа?“ — Ние казваме това въ мемоара си, който имавме честь да ви изпратимъ, бѣше нашиятъ общъ отговоръ; а въ допълнение единъ отъ насъ произнесе думата *княжество*. — „Княжество! отговори веднага, горчиво полузасмѣнъ стариятъ държав-